

AKO SA „ZHROMAŽDIŤ“: PRAXIS

464/2016

www.inky.sk

13. 7. 2016

dve otázky – ako sa zamilovať – úloha viery a nádeje – ako zdieľať lásku – tím a komunita

Ostávajú nám už (vari) len dve posledné veci, ktoré musíme poriešiť: AKO SA ZAMILOVAŤ do toho, čím Boh je; a AKO ZDIEĽAŤ TÚTO LÁSKU v spoločenstve Cirkvi.

1. AKO SA ZAMILOVAŤ do toho, čím je Boh? Tu je kľúčová znova viera a nádej. *Viera* v to, čím sme: Boží tvorovia, stvorení na obraz Nesmrteľného, adoptovaní Bohom za synov a dcéry Najvyššieho, naplnení Duchom Svätým a teda vďaka Bohu schopní opravdivej svätosti a dokonalosti, ako to hovorí sv. Ján Zlatousta: „*k tomu, aby sa človek spasil, stačí, aby chcel*“ – pretože všetko ostatné už v nás Boh vykonal, už Boh daroval a Boh už zariadil. Táto viera sa potom prelieva do *nádeje*, do istoty toho, že tieto veci sú nielen isté a dosiahnuteľné, ale aj dobré a oblažujúce a v nich spočíva tajomstvo šťastného a plného života, ktorý zdieľaním s inými a s hlavne s Bohom a v Bohu dosahuje nakoniec až blaženosť samotného Trojičného Života, najvyššiu možnú kvalitu. Táto nádej nás súčasne oslobodzuje od všetkých ostatných pút, žiadostivosti a závislosti tohto sveta, či nášho *vonkajšieho človeka* a jeho ega.

Ak máme túto vieru a túto nádej, výsledkom je, že začneme podľa toho aj žiť. Trefne hovorí Tom Forrest, že „*veriť znamená konať to, čomu si uveril*“. Ak sme teda uverili v to, že najplnší život je život svätosti a dokonalosti, zdieľaných v láske, a ak sme uverili, že z Božej milosti je v našich silách tak žiť a konať, potom do toho vložíme všetko a začneme tak naozaj konať i žiť, celým svojim bytím sa tak *staneme* tým, čím už vnútri sme: Božími synmi a dcérami na obraz Nesmrteľného a Svätého. To je ten nevyhnutný krok viery – presne ten, ktorý musí urobiť Peter, keď za búrky opustí loďku, aby vykročil po vlnách k Ježišovi.

A tak, ako Petra tento krok priviedol ku *skúsenosti* chodenia po vode (akokoľvek krátkej, ale skutočnej), aj nás tento *krok* viery vedie ku skúsenosti toho, že život, pre ktorý sme sa vierou rozhodli, je naozaj taký, ako sme uverili: nádherný, plný radosti, plný plesania, plný jasu a svetla. A v tej chvíli si ho skutočne a naplno *zamilujeme!* A o to nám ide: Zamilujeme si svätosť, pretože je dobrá. Zamilujeme si dokonalosť, pretože je nádherná. Čím viac ich milujeme, tým viac po nich túžime a tým viac si ich osvojujeme. A čím viac si ich osvojujeme, tým viac ich milujeme. A potom sa pozrieme na Boha – a v ňom uvidíme vrchol, skutočnú Plnosť a Dokonalosť Svätosti i Dokonalosti – a úplne prepadneť láske k Nemu, láske k tomu, čím a kým je, láske k Nemu pre Neho samého.

2. To isté potom milujeme a vidíme aj v ľuďoch okolo. Dokážeme *zrakom srdca* prenikať *pod škrupinu* vonkajšieho človeka, ohavnú sebeckosť, zlom a hriechom, aby sme v každom človekovi videli a milovali to, čo je Božie. A keď narazíme na ľudí, ako sme my, na *kresťanov*, ktorí rovnako hlboko milujú Svätého a Dokonalého Boha v Trojici, ktorí sa tak, ako my usilujú o rovnakú svätosť a dokonalosť – je len prirodzené, že nás to vzájomne veľmi hlboko spojí! Ale súčasne vyvstane otázka: Dobre – a čo ďalej? Túžime po vzájomnej jednote, po zdieľaní – ale ako to urobiť? Ako sa v praxi zdieľa bytie, život, ako sa v praxi z lásky buduje jednota?

Antoine de Saint-Exupéry trefne povedal, že „*láska neznamená hľadiť jeden na druhého, ale hľadiť spolu jedným smerom*“. Mnohé stretká a spoločenstvá v Cirkvi časom zomierajú a zanikajú práve preto, že sú len formou „*hľadania jeden na druhého*“: spolu sa zídeme, pomodlíme sa, prečítame niečo z Biblie, porozprávame sa, pozdieľame, kto čo zažil... a ideme domov. Ale to nie je skutočné zdieľanie! Život sa dá zdieľať iba tak, že ho žijeme spoločne.

Ciele, ku ktorým smerujeme, sa dajú zdieľať iba tak, že na nich pracujeme spoločne a smerujeme k nim spoločne. Ako hovorí Stephen Covey, „*láska je sloveso*“, označuje konanie – spoločné konanie, spoločné úsilie! V tom spočíva opravdivá jednota, opravdivá láska a opravdivé zdieľanie sa.

Takže úplne rovnako, ako milenc kúpi svojej miljej kvety a daruje jej ich, aby tak urobil svoju neviditeľnú lásku konkrétnou a viditeľnou; aj my potrebujeme niečo, nejaké *konanie*, ktoré by vytvorilo základ pre našu jednotu a urobilo ju skutočnou. Trochu sa to podobá *tímom*, kde sa tiež ľudia schádzajú, aby niečo spolu robili. Ale v Cirkvi, ktorá je *komunitou*, je to v skutočnosti opačne: V tíme vzťahy slúžia cieľu, ktorým je nejaký výrobok, zisk firmy a pod., zatiaľ čo v Cirkvi činnosť slúži tomu, aby vytvárala a prehlbovala vzájomnú lásku a jednotu práve tým, že spolu „*hľadáme jedným smerom*“. V istom zmysle je pritom jedno, čo spoločne robíme. Modlitba, štúdium Písma, grilovačka, makanie v posilovni, vyvíjanie lieku proti rakovine, upratovanie kostola, ... – všetko je správne a dobré vtedy, ak je to nástrojom nášho osobného napredovania k svätosti a dokonalosti a teda k podobnosti a jednote s Bohom, a súčasne ak je to spôsob, akým s inými bratmi a sestrami navzájom toto napredovanie zdieľame. Čiže ak konečným výsledkom nie sú len „*odbavené modlitby*“, ani nejaké „*nové poznatky z Písma*“, ani veľké svaly, ani upratovaný kostol, ale keď konečným dôsledkom toho, čo robíme, je naša rastúca svätosť, stále väčšia dokonalosť, stále užšie spojenie s Bohom a súčasne stále užšia jednota vzájomnej lásky, stále intenzívnejšie súznenie duší medzi nami navzájom.

Toto je teda Cirkev: Ľudia, ktorí milujú svätosť a dokonalosť. Ľudia, ktorí trénujú svätosť a dokonalosť. Ľudia, ktorí si užívajú svätosť a dokonalosť. A ktorí spoločne medzi sebou zdieľajú tento život tak, že nájdú niečo, čokoľvek!, čo im umožňuje navonok vyjadriť a žiť tento svoj životný štýl, napredovať v ňom a súčasne to robiť spoločne, podporovať sa v tom, pomáhať si v tom a zároveň sa deliť o radosť z toho, že spoločne dosahujú „*cieľ svojej viery - spásu duší*“ (1 Pt 1,9 SSV) tým jediným možným spôsobom, ktorým je vzrast v láske, vo svätosti, v dokonalosti a v jednote. Užívajú si naplno to zázračné a oblažujúce súznenie, harmóniu bytia, súzvuk životov... a všetko toto sa završuje v Bohu, ktorý je s nimi a uprostred nich podľa slov Krista: „*kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi*“ (Mt 18,20 SSV).

Ak teda milujeme Boží život, žijeme ho a túžime ho v láske zdieľať s ostatnými, ktorí robia to isté – tak základom je nájsť onú *bázu*, základ, čiže *činnosť*, niečo, čo môžeme navonok žiť a konať spoločne. Musí to byť niečo, čo bude súčasne nástrojom nášho vzrastu v dokonalosti, vo svätosti. Inak by to nemalo zmysel, bolo by to niečo, čo prekáža a otravuje namiesto toho, aby nám to umožnilo hľadiť a napredovať spolu jedným smerom k tomu, čo milujeme. Je skvelé, ako to „*niečo*“, tá *činnosť*, je nám aj prirodzene blízka, zodpovedá našim talentom, darom, temperamentu, našej mužskosti, či ženskosti – *mužom asi ťažko bude sedieť štrikovanie pri kávičke a ženy zase ťažšie ocenia vrtanie sa v motore renovovaného tanku z II. svetovej vojny (aj keď vždy budú výnimky potvrdzujúce pravidlo)*. Ak také niečo nájdeme – tak sme práve našli základ pre naše zdieľanie sa a pre našu jednotu! Práve sme sa stali skutočným *cirkevným spoločenstvom*.

Váš Inky